

# Prolog

Benatu Gallegovi bylo třináct let, když byl svědkem upálení svého strýce a bratrance.

Tehdy si říkal, že to nebude jiné než ostatní upalování. Na louce u katedrály se budou tísnit nedočkaví čumilové, kteří úplně pošlapou trávu, jak se budou snažit najít co nejlepší výhled na divadlo na nádvoří. Mniši, sluhové církve, budou v těžkých černých hábitech pobíhat kolem hranic, přikládat dříví a dohlížet na vojáky, kteří vždy osazovali kůly a připravovali řetězy. A on to bude v tiché hrůze sledovat ze stínu katedrály svatého Neuse, jejíž vitrážová skla v oknech věží vypadala jako přísné oči Svatého Boha.

Když ale Ben stál na nádvoří, za hradbou vojáků, která ho oddělovala od šílícího davu, věděl, že tohle bude jiné. Bylo to jiné od okamžiku, kdy jeho otec potvrdil rozsudek nejen jako Asenzio Elazar Vega Gallego, král Argridu a Eminence věčné církve, ale také jako člověk odsuzující svého bratra za kacířství.

Ben si nedokázal v hlavě srovnat rozsudek se šťastnými vzpomínkami, které měl na strýčka Rodrigua. Na muže, s nímž se spolu s bratrancem Paxbenem jako malí honili po paláci, kdy dlouhými pavoučíma rukama chytil Paxbena, který se svíjel v záchvatu

smíchu, na muže, který mu před celým uctivě vážným královským dvorem teprve před měsícem připnul na tuniku stříbrný odznak inkvizitora.

Obřad uvedení do inkvizitorského stavu byl pro Bena nejúžasnějším dnem v životě. Stál v katedrále a byl připraven vstoupit do společenstva, které soudilo zločiny podle učení Svatého Boha. Na Paxbena čekal stejný obřad v jeho třinácti letech a jednoho dne by zaujal otcovo místo jako Nejvyšší inkvizitor, zatímco Ben by se stal králem a vůdcem církve stejně jako jeho otec.

Ale to všechno teď byl jen sen, který zničily Rodriguovy hříchy.

Benovi se svírala hrud' a měl co dělat, aby nepadl na kolena a nerozplakal se.

*„Tvůj strýc a bratranec jsou zrádci,“ řekl mu tehdy Elazar. „Zradili Arggrid, protože dávali peníze rebelům na Svatém Lorayi. Zradili Svatého Boha, protože obchodovali s ďábelskou magií, která pochází z toho ostrova. Proto musíme očistit jejich duše.“*

„Ale byl to můj učitel,“ zašeptal nyní Ben, jako kdyby pokračováním rozhovoru mohl nějak změnit přítomnost. „Učil mě o magii Svatého Loraye. Učil mě, které rostliny jsou dobré a které špatné. Dokázal rozeznat špatnost. Nemůže být nástrojem Ďábla. Nemůže.“

Dav kolem něho začal jednohlasně rytmicky prozpěvovat:

*„V čistotě žít život boží. V počestnosti duše září. V cudnosti mravnost pravá. Pokání skromnost dává. V milosrdenství jedno srdce jsme. Pět pilířů Svatého Boha, těmi se řídíme, těmi jsme.“*

Benovi připadalo, že má plíce plné roztaveného olova. Tenhle hymnus zpíval se svým bratrancem při bohoslužbách. Paxben vždycky zpíval falešně, a jakmile si všiml, že Ben má co dělat, aby se nesmál, začal schválně krákat ještě víc. Stávali vedle sebe, Ben se i přes záchvaty smíchu snažil zpívat a Paxben byl tak falešný, že si Ben představoval, jak si sochy svatých zakrývají mramorové uši.

Hymnus skončil a Ben se vytrhl ze zamyšlení. Přinutil se otevřít oči.

Strýce právě vedli k první hranici. Bratranec půjde chvíli po něm.

Oba byli přistiženi, když prodávali špatnou magii z argridské kolonie Svatý Loray. Rodrigu udržoval styky s tamními rebely. Podporoval šíření ďábelské magie v Argridu. A zatáhl do toho i Paxbena.

Ben se ohlédl a olízl si slané rty. Na schodech katedrály stál jeho otec v jasně oranžovém hávu, který symbolizoval svatého Aracela, jenž ztělesňoval pokání, jeden z pilířů Svatého Boha.

Elazar hleděl na připravené hranice s výrazem naprosté jistoty. Žádná lítost. Žádný soucit.

Vítr k němu přivál těžký pach sazí, popela, žhavých uhlíků a spalenyiny, důsledek desítek let čištění od zla. Ben se díval na hranice, protože byl Benatem Elazarem Asentziem Gallegem a jednoho dne zaujme otcovo místo. Svatý Bůh ho vyvolil, aby vedl jejich lid.

*Ale já jsem měl Rodrigua rád. Měl jsem rád Paxbena.*

*Miloval jsem oba tak, že i já musím být špatný.*

✱ ✱ ✱

Ve svých jedenácti letech byla Adeluna Andreu už celý rok vojačkou.

Šerá hospoda v Nové Deze byla plná hostů, což v této části hlavního města Svatého Loraye znamenalo říční piráty. Pach jejich těl se mísil s vlhkostí, a když Lu otírala mastným hadrem stůl poblíž zadního východu, musela zadržovat dech.

„Musíme vědět, jestli se piráti přidají k revoluci,“ nakazovala jí matka, když opouštěla bezpečný úkryt. „Donesli se nám zvěsti, že se sbromaždují, ale...“

„Nepřinesu žádné zvěsti, ale zprávy,“ zopakovala Lu slova, která ji rodiče učivali. Děti ostatních revolucionářů se schovávaly za zábradlím schodiště a kulily na ni oči. Ještě teď cítila jejich strach.

Přinese potřebné informace. Udělá, co od ní její rodiče chtějí. Argridané musejí odejít zpátky za oceán, kam patří.

Piráti u nejbližšího stolu začali opile hulákat. Lu sebou trhla a sevřela hadr. Měla pocit, že na zádech cítí otcovu ruku, jak ji pobízí, aby sbírala informace jako drobký, které spadnout hostům z talířů.

Zdalo se, že k jednomu stolu se upírá pozornost celé hospody. Všichni piráti k němu občas krátce pohlédli, zbraně měli po ruce a byli ve střehu.

Lu otírala pult u zadní stěny a nenápadně se k onomu stolu blížila.

„Koho máš radši?“ zeptal se muž se světlou pokožkou, pronikavými modrými očima, chrániči předloktí z krokodýlí kůže a dřevěnými sponkami ve světlém plnovousu. „Rebelové tě pěkně otravovali, co?“

„Sem se jich nemohl zbavit,“ opáčil hlasitě muž se zlatohnědou pokožkou a velikými černými očima. Lu si všimla tetování na jeho tváři. Tvořily ho dvě tečky vytetované nad sebou nad dvěma tečkami vedle sebe.

Byl to symbol čtyř bohů, které uctívali v zemi Tuncay na pevnině. A Lu vídala lidi podobné tomu blondákovi po celé Nové Deze, která byla centrem území, na něž si na Svatém Lorayi činil nárok pirátský syndikát Mechtů.

Po příjezdu prvních osadníků na tenhle opuštěný, džunglí zarostlý ostrov daleko od pevniny, o něj žádný král ani panovník neprojevil zájem víc než dalších sto let. Bylo to místo skvělých možností a svobody, dokud jej Argrid nevyhlásil za svoji kolonii.

Důsledkem pak byl vznik čtyř pirátských syndikátů složených z přistěhovalců z Mechtu, Tuncaye, Emerdonu a Grozdy. Jednotlivé syndikáty si své zájmy hájily před Argridem krví a pistolemi, jak říkali rodiče Lu, ale revoluce vyžadovala, aby všechny skupiny na Svatém Lorayi hájily svoji zemi společně. Ale piráti zatím nechťeli o sjednocení ani slyšet.

A Lu teď viděla, jak se spolu baví dva lidé z různých syndikátů. Rozbušilo se jí srdce.

„V církevních misiích pořád hoří ohně. Pálí rostliny, upalujou lidi,“ řekl Tuncayan a napil se z korbele. „Věděl jsem, že po nás Argridové jednou půjdou, ale co když je revolucionáři porazí a budou vládnout na Svatém Lorayi stejně mizerně?“

„Nevěřím jim,“ opáčil pirát z mechtského syndikátu, vstal a udeřil pěstí do stolu tak silně, že převrátil svůj korbel a pivo se rozlilo po stole. „Já bych vládl Svatému Lorayi líp než nějaký revolucionáři. Náš syndikát by to tady měl mít na povel!“

Tuncayan vyskočil. Okamžitě ho obklopili jeho lidé, ale členové mechtského syndikátu se jim početně vyrovnali. Zaleskly se čepele mečů, cvakly natahované kohoutky pistolí a vzduchem létaly urážky.

„Ať mě čert vezme, jestli tu necháme vládnout barbary z Mechtu!“

„Strč si někam ty svoje čtyři bohy, tuncayskej zmetku!“

Lu zahodila hadr a zadním východem vyběhla z hospody na půlnoční ulici. Uvnitř začínalo být nebezpečno. Okolní domy se leskly vlhkostí, která se do vzduchu dostávala z tuctů ostrovních řek. Ale vlhkost nebyla důvodem, proč jí dech vázl v hrdle. Utíkala po dlažbě a přemáhala tíživý strach.

Její otec Tom vystoupil ze stínu mezi dvěma pouličními lampami, které vrhaly na chodník světlo. Oči mu stínil třírohý klobouk. Smutně se pousmál, když pohlédl od Lu k hlučné hospodě.

„Proč nám nepomůžou zastavit Argridány, tati? Copak nechtějí mír?“ stačila jenom vyhrknout před tím, než z hospody zazněl výstřel z pistole.

S pomocí pirátů by revolucionáři konečně mohli vypudit Argridány ze Svatého Loraye. Válka by skončila, Lu by nemusela chodit na tajné výpravy a děti rebelů by se nemusely skrývat ve strachu, že je Argridané vyberou k očištění...

Otec ji vzal jemně za bradu. „Doufat v pomoc pirátů je beznadějně, zlato. Válku musíme ukončit jiným způsobem.“

Lu se sevřelo srdce. „Máš pro mě další úkol, vidě?“

Tomovou tváří se mihl soucitný výraz, ale z jeho úsměvu číselo hrdost.

Lu se k té hrdosti upínala stejně, jako lpěla na naději. Přestože se jí svíralo hrdlo. Přestože už teď cítila kovovou pachut' krve.

Piráti nebyli ochotni udělat, co bylo třeba k ukončení války. Ale ona ano.

Zatnula pěsti. Přestože na ostrově panovalo horko, měla ledové prsty.

„Tohle je moje malá Lulu,“ řekl Tom a políbil ji na čelo. „Vždycky se na tebe můžu spolehnout.“

✱ ✱ ✱

Devereuxi Bellovi bylo třináct a bylo to to jediné, co na něm nepovažovali za ďábelské.

Aby přestal s pokusy o útěk, museli ho připoutat k židli. Škrábance na závěsech dveří od jeho posledního pokusu byly stále ještě dobře vidět. Pocházely od hřebíku, který se mu podařilo vytáhnout z pryčny.

Vex nečekal, že mu to vyjde. Dělal mu zkrátka dobře připomínat jim, že se stále snaží.

Zvon, který visel v této misii – věznici –, oznámil čas šesti ostrými údery. Někde v patře začal zpívat sbor a jeho hlasy doléhaly do cel. Byl to hymnus o čistotě, počestnosti, pokání a dalších věcech, které byly Vexovi ukradené.

Poškrábané závěsy zaskřípaly a dveře se otevřely. Mihotavé světlo loučí v chodbě dopadlo do jeho cely. Vex sklonil hlavu a sevřel ruce v pěst, až provazy na jeho zápěstí zapraskaly.

Když se před ním žalářník zastavil, zvedl Vex hlavu a plivl mu do tváře.

Žalářník si tvář otřel rukávem černého hábitu. „Ani další noc neobměkčila tvé srdce, herexe.“

Herexe. Ve spisovné argridštině kacíř. To Vexovi připomnělo, kde je. V pekle vytvořeném Argridem na půdě Svatého Loraye.

Vex sklonil hlavu a mastné vlasy se mu svezly do tváře. Nadechl se vzduchu tak vlhkého, až měl pocit, že místo dýchání musí pít. Věděl, co bude následovat. Přijdou další dozorcí a budou se nad ním modlit nebo číst písmo. Takhle to chodilo každý den už. . .

Nepamatoval si. To bylo vtipné. Tiše se zasmál.

„Případá ti to legrační, herexe?“ houkl žalářník.

„Já jsem mladý,“ opáčil Vex a opřel se. „Ale ty ne. Zasněm celý život tomu, aby tě tahle práce zabila.“

Všechny cely na chodbě byly plné rebelů a těch, které Argridané přistihli se zdejší magií. „Jsi slabý,“ nesly se hlasy dozorců z ostatních cel. „Jsi zkažený. Podlehl jsi svodům Ďábla. Nechtě tě Svatý Bůh očistí. Nechtě Svatý Bůh zachrání, co zbylo z tvé duše. Jsi slabý. Jsi zkažený...“

Vexův žalářník si zklamaně povzdechl a začal přecházet sem a tam. Vex si setřásl vlasy ze zdravého oka. Od uvěznění mu jeho zranění nijak nevadilo. K čemu by mu byly dvě zdravé oči, když je režim vězení tak předvídatelný? Teď byl ale v nevýhodě, protože mohl sledovat žalářníka jen po své levé straně.

Dozorce se zastavil a zamyslel se. „Svatý Bůh má se vzpurnými dušemi své záměry.“

Vex se zmocnila panika a jeho výraz zřejmě mluvil za všechno.

„Nemám na mysli hranici,“ usmál se žalářník. Ze záhybů oděvu vyndal lahvičku s listem.

Církevní dozorce, odpovědný za trestání lidí přistižených s ďábelskou magií, *používá magii?*

Ale žalářník nic nevysvětloval. Otevřel lahvičku a zaklonil Vexovi hlavu. Vex vykřikl, ale to byla chyba. Žalářník mu nasypal list do otevřených úst.

Nedalo se nic dělat, musel polknout. Trpký list se rozpadl na několik kousků a vklouzl mu do krku.

Každý sval v těle se mu bolestivě napjal. Vex křičel, krev se mu hnala žilami neuvěřitelnou rychlostí a hrozilo, že mu pod hrozným napětím popraskají šlachy.

„Jsi slabý,“ modlil se žalářník. „Jsi zkažený. Nechtě tě Svatý Bůh očistí.“ Slova. Jen prázdná slova a *bolest*. „Nechtě Svatý Bůh spasí, co zbylo z tvé duše.“